

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.
Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

«És az Ige testté lőn...»

Mint valami győzelmi himnusz diadalmas akkordjai, úgy visszhangzanak lelkünkben Szent János evangéliumának karácsonyi sorai. A szent evangélista írásának elején siet leszögezni a boldogító tényt, hogy a második isteni személy a Fiúisten elhagyva égi dicsőségének állapotát, emberi alakban közénk jött. Talán ezzel a hitvallással akarja köszönteni az Úr Jézust, akiről a legtöbbet és legszebben ő irt az ihletett tollú férfiak között.

Az Ige testté lőn — **jelenti szabadulásunkat.** Karácsony éjszakáján véget ért a sok ezeréves vigília. Megérkezett a hivatott Szabadító, akinek megdicsőült alakját már előre megálmodták és meghirdették a próféták. Ime Isten megtartotta szavát és véget akart vetni a megalázó lelki rabságnak. Ez a rabság nem lehetett közömbös Isten előtt. Önmaga képeré és hasonlatosságára teremtett gyermekeitől nem akart északadni. De figyelembe kellett vennie azoknak a kérő szavát is, akik szabadulni akartak a kárhozát varázsából és kapcsolatot akartak keresni az éggel. Az ártatlan, törékenynek látszó «égi Gyermeke» hatalmas ütést mért az embereket gúzsba kötő sötét kézre. A bilincs lepattant és «Mindazoknak pedig, kik befogadák, hatalmat ada, hogy Isten gyermekeivé legyenek. (Ján. 1. 12.) Mikor Bécs városa felszabadult a török járom alól, az utcákat ellepő emberek boldogan ölelték át egymást és örömmel ismételték: «Felszabadultunk!» Karácsony éjszakája egy ilyen boldogságos szent öröm elérkezésének az ideje.

Az Ige testté lön — jelenti elkötelezettségünket is. Az első karácsonykor Isten lehajolt hozzánk, kinyújtotta felénk jóságos kezét. Ez a kéz emelni akart bennünket, vissza akart vezetni természetfeletti hivatásunkhoz, emberi méltóságunkhoz. De ezt nem kényszerrel akarja elérni. Szabad akaratumk birtokában nekünk kell választani: rabok legyünk, vagy szabadok? Egyenként kell e kérdésre felelnünk. A választás következményeiért már nem az Isten, hanem mi vagyunk felelősek. Az a kérdés: vagyunk-e már lelkieg olyan nagykorúak, hogy tudunk választani? Vagy talán múló előnyökért nem-törődömségből mellőzzük a választást, vagy éppenséggel a lelki rabságot választjuk? Nagy kérdések ezek, melyektől örök boldogságunk függ. Szent karácsony éjtszakáján vessük tekintetünket a gyermek Jézus boldogan szenvedő arcára és választásunk helyes lesz.

Az Ige testté lön — jelenti Jézusunk állandó jelenlétét. Mi katolikusok eucharisztiai vallásúak vagyunk. Nekünk megújuló karácsonyt jelent a szentmise, örökös Betlehemet a szentségház. Szűz Mária szerepét tölthetjük be a szentáldozás magasztos perceiben. Tehát nem vagyunk sötétben járó, iránytvesztett vándorok. Szentáldozásaink karácsonyi angyal-muzsikák, Istenhez vezető irányfénnyek. Az Ige nemcsak közöttünk, hanem érettünk lakozik oltárainkon. De ennek megértéséhez gyermekded lelkiület kell. A gyermek-lélek pedig tiszta és mosolygó, mint a kék ég. «Bizony mondom nektek, ha meg nem változtok és nem lesztek mint a kisdedek, nem mentek be a mennyek országába.» (Mt. 18. 3.) — mondotta a testté lett Ige.

Karácsonyi Kisdedünk köszönjük közénk jöveleledet. Szentáldozásainkkal mi is gyermekded lelkeké akarunk lenni. El akarjuk feledni, hogy vétkes felnötteké változtunk. Legyen szent gyermek-séged istengyermekségünk kieszközlője!

Kiss István.

Az Eucharisztia tisztelete az Ősegyházban. (Folytatás.)

Az V. században arra is van bizonyítékunk, hogy házaselek az áldozás alkalmával már az előtte levő naptól kezdve nem gyakorolták házaseletüket. Szent Jeromos is megkívánja ezt legalább az áldozás előtti napon, *sevillai Szent Izidor* pedig már több nappal előbb.

Az áldozás módjával kapcsolatban megemlíthetjük röviden, hogy miképen őrizték az Eucharisziát. A híveknek nagy tömegben történő áldozása szükségessé tette nagy paténának a használatát, mely egy nagy tál volt. Ugyancsak jókora nagy volt a szent vért tartalmazó *calix ministerialis* is, amelyből minden áldozó ivott. Az Eucharisztia hazavitelére is voltak kisebb edények. Mégpedig a kenyér számára kis fonott kosárka *«canistrum vimineum»* s a vér számára kisebb kehely.

A IV. század folyamán előfordul a *«pastoforium»* szó is, és azt az edényt jelenti, melyben az eucharisztikus színek voltak a templomban. Azonkívül galamb-alakú edényekben is tartották, melyeket *«columbá»*-nak neveztek. Emellett *Terullian* is bizonyít, de még inkább *Nagy Konstantin korából* a *Liber Pontificalis*, amely szerint ő több ilyen columbát adományozott egyes templomoknak.

E szent edények mellett találkozunk az ú. n. eucharisztikus tornyokkal is. A bizonyítékok majdnem mind Galliára, mint sajátos hazájukra mutatnak. Ilyenket említ a *Liber Pontificalis* is, és tudjuk, hogy Konstantin drágakövekkel kirakott aranyalambot és ugyanilyen tornyot adott a Szent Péter-templomnak. Több tanu szerint ilyen edényekben vitték a betegekhez is az Eucharisziát, ahol a pap arany paténára téve a szent testet, megáldoztatta a beteget.

A szent edények anyaga a IV. század második felétől kezdve túlnyomóan nemes fém, arany és ezüst. *Szent Ambrus* kincstárában sok értékes szent edény volt; míg azokat a szegények kedvéért fel nem áldozta. Érdekes, hogy a II. század folyamán találkozunk üvegkehellyel is. A Lucina-katakombában levő képen üvegkehely található, mert látható benne a bor is. A Liber Pontificalis szerint *Zephyrin* pápának is üvegkelyhe volt. Általában ezekben az időkben inkább használták az üveg, mint az ércedényt. Megtörtént, néha az, hogy a szent edényeket profán célra is használták, de a visszaélések ellen számos zsinat lépett fel tiltakozó hangon.

Ha tehát visszatekintünk az Egyház gyermekkorára s figyeljük az Eucharisztia tiszteletét, látjuk, hogy a régi ember nem különbözik lényegében a ma emberétől. Nem lehet elfogultan azt hangoztatni, hogy igazi hívő, meggyőződéses lelkek csak régen voltak, hogy ma már nincs az a hitélet, ami az Egyház kezdetén volt. Hála Istennek, vannak ma is jó lelkek. Amint már mondtuk, az Eucharisztia tisztelete napjainkban sokkal kifejezőbb, választékosabb, művésziesebb. A gyakori áldozók tömege mellett nézzük a sok monumentális, égbetörő templomot is, amelyek az eucharisztikus Jézus dicsőségét hirdetik. Mindegyik fényes bizonyítéka az eucharisztikus Király diadalának. Ezeket az eucharisztikus kultúra hozta létre. De ezek biztosítékok is lesznek arra, hogy az Eucharisztia marad hitéletünk középpontja és tiszteletét az Egyház soha sem fogja elhagyni.

(Vége.)

Theológus.

Karácsonyi himnusz a Breviáriumból.

Ahonnán Isten napja kél
A tájig, hol nyugodni tér,
Zengjük Urunk dicséretét,
Ki Máriától születék,

Im a világ Királya itt
Szolgák testébe öltözik,
Embersorsunkon osztozott,
Hogy váltsa meg, kit alkotott.

Isten kegyelme járta át
S termékeny lett a tisztaság.
Rá titkok titka súlyosul:
Méhében megfogant az Úr.

Templomná tette szűz szívét
Isten s beléje költözék,
Szeplőtlen, tiszta teste lett
Ő Jézusunk, lakóhelyed.

S kit Gábor Angyal hirdetett,
Világra szül Szent Kisdedet,
Kit, méhből míg nem jött elő,
Már látott a Keresztelő.

Bár mind övé e nagy világ!
Bölcsője jászol, szénaágy.
Minden madárnak ennie
Ő ad s kis tejjel éri be.

Ma minden Angyal dalra kel,
A menny ujjongón énekel:
Jó Pásztorunk, a Legnagyobb,
Eljött közéték pásztorok.

Dicsőség ó Jézus neked,
Kinek a Szűz Szülőanyád!
Atya s Szentlélek, áldva légy
Most és örök időkön át.

Amen.

A MEGTESTESÜLT ISTEN

«maradt aki volt, fölvetette azt a természetet, ami nem volt... És oly erős kötelékkal egyesítette a két természetet, hogy a magasztos nem emésztette föl az alacsonyat és a fölvetett nem csökkentette a magasabbat».

Szent Leó pápa karácsonyi beszédéből.

Karácsonyi ima.

Köszönjük, Urunk, hogy «mai» jászladban is mindig mosolyogsz. Bármilyen komoran is nézünk és kérünk, néma és mozdulatlan maradsz, csak mosolyogsz!... Kisded vagy; nem akarsz «kivétel» lenni, mert minden pólyás mosolyog, ha felnőtt ember nézi. Minden homlokról eloszlik a ború, és mindenki visszamosolyog az emberi kisdedekre, de számodra, — isteni Kisded, — nincs mosolyuk. Titok ez, pedig első jussod lenne rá!

Ó, taníts meg minket kisded Jézus mosolyogni; mosolyodhoz méltóan és illően mosolyogni!... Nincs ugyan érdemünk, hogy merjük, de Karácsony éjtszakáján alig akad, aki elkerülne. Szegényes, szalmás jászlad elé állunk; gyors csodát várunk, és gyorsan tovább is állunk. Hamar megunjuk «nehéz» követésed. Jövedeled szent Éjtszakáján mégis mindig eszünkbe toppan az «emléked». Eléd térdeplünk; tehetetlen, telhetetlen szomjja válunk s Tőled várjuk a kezdeményezést!... Nézünk s kérünk. Te biztatóan mosolyogsz, de mintha *túlmosolyognál* rajtunk!... Közben 365 szürke. — jajban bő, bűnben változatos — nap pereg le körülöttünk, mégsem tudjuk elfelejteni «jászlás» mosolyod.

Ó, kisded Jézus, be' sokszor kell még születned, míglen mind rájövünk, hogy a valóságban sokkal többet adtál — *születésed által* — mint a mennyit vártunk, és ha háttal voltunk is Feléd, tulajdonképpen akkor is a közeledben álltunk, csak körbe-körbe topogtunk, de születésed emléke éjtszakájára, néhány percre mindig megálltunk, mert mindig elbővült *üdvös* mosolyod.

Ó, kisded Jézus, tarts így; ilyen leólmozottan, ilyen megmozdít-hatatlanul!... Melletted lassanként megtanuljuk láthatatlanságodat «látni»; megérezzük, hogy észrevétlenül is «vezetsz» bennünket; titokzatosan át-áthangolod ágáló szívünket nyílegyenesen a Te «utadra» tereled eszünket; lecsillapítod a vérünket, és ha magunkra hagysz — hogy meg ne tántorítson a nagy hiány —, égi Boldogokat küldesz, kegyelmekkel meg-
rakodtan hozzánk.

Urunk, Jézusunk, siess s taníts meg mosolyogni; építsd fel bennünk a Te országod s helyezd el benne a Te akaratod, és legyen mától kezdve «jászlad» a mi lelkünk! Amen.

Anonymus.

ÖNÁTADÁS.

**Hova menjek, mikor süvít a borzalmak szele,
mikor a szív didergő félelemmel van tele,
Hozzád futok, mint csipogó árva madár,
mert tudom, hogy irgalom rám csak Nálad vár.**

**Mikor ketten vagyunk, Te meg én,
még nem vagyok e síralmaknak földtekén,
testemet, e földi köntöst sem hordozom,
csak lelkemet viszem vigyázva Feléd Krisztusóm.**

Kolossváry Dezsőné.

Gondolatok — emlékszikrák.

Ha ősszel a hervadó sárga-vörös lombok között bandukolunk s megpillantjuk a kertekben az őszi rózsák színpompáját, a búcsúzó, haldokló természetnek e késői virágait s lábunk alatt a lehulló falevelek zizegését halljuk, lelkünk megérinti az elmulás nagy érzése, vágy ébred bennünk meglátni, s egyesülni azzal, Akit életünk során annyiszor megéreztünk, megáttunk a természet világán keresztül. «Ő szeretetett Jézusom nem tudom, nem sejttem mikor hanyatlik le életem napja, de végre lesz egy este, amely az utolsó lesz, amikor utoljára suttogom: Szeretlek édes büszkeségem! Szeretlek egyetlen reményem! Szeretlek, mint vak a világot! Szeretlek, mint harnat a virágot! Szeretted engem már akkor, amikor én még nem szerettedek s ez a szeretet nőtt és erősödött, most már olyan, mint egy végtelen ocean, amelynek mélységeit megmérni nem lehet.» (K. M.) Igen, mennyiszer találkoztunk az élet útjain az Alkotóval, a mindenség Urával a természet fenségében, a tudomány nagyságában, a művészet szépségében. «Titokzatos az Isten, mint a csilagtábor és érthetetlen, kikutathatatlan, mint az égitestek pályája az űrben, sejtelmes, mint a tenger élete.» (Hajós J. pr.)

Egyszer nagyon régen tengeri zarándoklaltal utaztam egy hatalmas óceánjárón. Már napok óta mentünk megállás nélkül három tengeren: az Adriai, Jóni, Tyrreni-tengeren át Görögország partjai mellett s utunk a szűk messinai-szoroson keresztül vitt. Egyik hajnali órán, úgy háromóra tájban működő vulkánt pillantottunk meg, a Stromboli tűzhányó hegyet. Amint a hegy magából kidobta az izzó tüzes lávafolyamot a sötét égbolt felé s a vörös látvány meg, mint egy égő lángsugar visszacsatt a tengerbe, önkénytelenül az első tengeratti kábel-távíró jutott eszembe: «Glória in altissimis Deo! — Dicsőség a mélységben Istennek!» Másnap, áldozócsütörtökön, Urunk mennybemenetelén a hajó fedélzetén, ahol az oltárterem volt, ünnepélyes nagymisést tartottak, s szentáldozáskor háromszázötven embernek — köztük ötven papnak — nyújtotta a miséző pap az Oltáriszentséget. Mialatt a hajó zenekara a legvátozatosabb hangszereken szentségi melódiákat játszott s a hatalmas hajókolosszus ég és víz között lebegve uszott, — mert földet aznap sem láttunk — egyszerre megérintette lelkemet a bennem is jelenlevő Isten, hogy a Teremtő közel van most hozzám, nagyon közel!

És jártam egyszer nem is olyan rég a lengyelországi wielickai sóbányákban, amely úgy ke etkezett, hogy szent Kinga királynő, árpádházi szent Margit nővére jeggyűrűjét dobta le e helyen, hogy a sóban szűkülködő népnek sóbányái legyenek, s akkora sóbányát tártak itt fel, hogy a tárnák a Máramarosi havasokig húzódnak. Amint a szörnyű mélységű bányában mindig jobban lefelé hatoltam a kanyargó lépcsők százain, egyszerre csak lent a mélységben két hatalmas tavat pillantottam meg. A két tónak partján a lourdesi szent Szűz s Nepomuki szent János szobra állott, amit a bányászok sóból faragtak ki. Megbűvölve néztem a két zöldszínű tavat, amely mint valami kis tengerszem ott csillogott a bánya mélyén, amit itt az összegyűlemlett só termelt ki magából, s a Szentírás szavai ülték meg lelkemet: «A vizek felett az Isten lelke lebegett.» (Gen. 1. 2.) És jártam egyszer nem is olyan rég a krakkói Wával királyi várban. A királyi termekben felhalmazott szobrok tömegeit nézegettük, egyszer csak a látogatók közül valaki odamegy a falhoz s megtapogatja a termek különösen fényes falát. Vajjon mi lehet ennek az anyaga? Hogy nem márvány, nem selyemtápa, azt érezzük, amint meg-

tapintjuk a csodálatosan finom falburkolatot. De ugyan mi lehet? kérdezzük egymást. Senki sem tud feleletet adni. «Istennek remekműve» — suttogta valaki mellettem.

(Folyt. köv.)

Hoffer Ilona
hitoktató.

«Boldogok a békességesek.»

(Gondolatok Kánter Károly életéből.)

Ha kimondjuk ezt a szót «békesség», szinte úgy érezzük, mintha valami régen elhangzott szép zene, gyenge akkordjai ütnék meg fülünket. «Béke», ez az amire mindnyájan vágyunk, a külső és belső békére. De mivel az emberiség méltatlanná tette magát arra, hogy «Isten fiainak nevezetethessék», azért nincs béke a világon és békesség a lelkekben.

Boldog emlékü Kánter prelátus úr azonban, — Isten gyermeke volt, sőt több, Isten papja volt, — s azért ő élvezte is azt a békét, melyet a világ sem nem adhat, sem el nem vehet tőlünk.

Lényéről Iesusgárzott a harmónia, a lelkibéke, mint, aki mindig tudja, hogy mit kell tennie és azt meg is cselekszi. De Kánter Károly ember-társaival való érintkezésében is békességese volt, s ha valaki fel is lépett vele szemben, inkább kitért, mintsem éles vitába bocsátkozott volna. Békülékeny, szelíd lelke minden vonatkozásban mutatkozott. Az ajkai körül szelíd mosoly játszott, ha valakihez szólt. Ez a nyájjasság a lelke jóindulatából fakadt. Hitoktató korában ugyancsak lett volna oka rá, hogy néha elhagyja a türelem, amint ezt mondani szoktuk. Azonban ő, ha tanítványai elfeledték a leckét megtanulni, — mert csábította őket a ragyogó napsugár vagy más játék, — békés nyugalommal intette meg a kis bűnösöket: «Ezt jobban meg kell máskor tanulni», mondta és ezzel le is zárta az ügyet. De békeszerető voltát más irányban is kimutatta. Leveleit olvasva, ez a békülékeny és békeszerető lelkülete mindig előtérbe jut. Mikor a politikai élet talajára kellett lépnie, ott is megtartotta békeszerető természetét. Amint egyik paptársa írja róla «az akkori világ sok selejtes papja között buzgóságával, imádságos lelkületével, apostoli életével messze kimagaslott» Békeszeretete mutatkozott meg akkor is, mikor a zilált viszonyok között lévő Rákócziánium sorsának intézését kézbe veszi. A viharos, széthúzó testület tagjait lakásán külön puhítja meg egyenkint és csakhamar mindenki megszerette.

«Valóban boldogok a békességesek, mert ők Isten fiainak hivatnak». Isten fiai elsősorban a szentek, de az életszentségre törekvő minden jó ember Isten fiának mondható. Legyen életideálunk jó emberré lenni, hogy élvezhessük a lelkibéke áldását. Ezzel kiesdhetjük a hamisítatlan békét, mely elsősorban a lélekből indul ki, s azután győzelmesen járja a világ útjait az egész emberiség megbékélésére.

Kongreganista,

Az életünkben nyújtott adományaink azért oly nagyértékűek, mert azokat a magunk javára fordíthattuk volna, amit a halálunk után már nem tehetünk meg.

Brenner Tivadar.

Az oltáregyleti havi szentségimádási órák szabályszerű megtartása kívánatossá teszi a három elmélkedési pont adását, melyeket 2 perces elmélkedés, majd szentségi ének követ. Több oldalról felmerült az óhaj, hogy központunk adja meg az elmélkedési témákat. Az egységes munkaprogram érdekében már régóta óhajtottuk ezt megvalósítani, lehetőleg munkafüzet formájában. A viszonyok azt nem engedik meg, de a témakört itt is közölhetjük. A főtisztelendő szónok urak egyénisége fogja a témákat a helyi viszonyok kívánalma szerint úgy kidolgozni, hogy a hallgatóság igényeit kielégíthesse. Három hónapra adunk itt témát:

Január: *Eucharisztia és család.* 1. A család mint testi, az Eucharisztia mint lelki benépesítés tényezője. 2. Eucharisztia és család az áldozatos szeretet gyakorlásának területe. 3. Eucharisztia és család az önzetlenség gyümölcsei.

Február: *Lelkünk kegyelmi kapcsolata Jézussal.* 1. Krisztus a szőlőtő, mi a szőlővesszők. Istenközelség, kiváltság, magasabbrendűség. 2. Krisztus bennünk, mi őbenne. Istenhez hasonulás, lelki virágbaborulás. 3. A Krisztussal való szakítás. Megszégyenülés, önfejlésünk tragikus következménye.

Március: *Mibe került Jézusunknak az Eucharisztia?* 1. Feláldozta dicsőségét, méltóságát. Rangfosztottá válik, szégyen. 2. Jogfosztottságba jut. Másokat védi a törvény. Jézust nem védte, ma sem tapasztaljuk. 3. Életébe kerül. Memoria passionis, fidelitatis. Ezért oly tökéletes az Eucharisztia.

Az összes oltáregyesül teket kérjük, hogy beszámolóikat szíveskedjenek elkészíteni. Ha valahová postai zavar miatt nem juthat el kérdőívünk, egyéni módon összeállított (rövid) beszámolót küldjünk. A nehéz időkben vigasztalást nyújt a végzett munka számbavétele. Egyúttal kérjük az alamizsnák beküldését is.

Új évfolyamot kezd Örökimádás c. lapunk. Kérjük kedves olvasóinkat, hogy előfizetéseiket (á 3 P) szíveskedjenek megújítani. De iparkodjunk új előfizetőket is szerezni, hogy mozgalmunkat minél többen megismerhessék.

Választmányi és terjesztőnöi üléseinket a közlekedési akadályok miatt egyelőre nem tartjuk meg. Összehívás esetén kellő időben küldünk meghívót. Szolgálatunkat a központban változatlanul végezzük és mindennemű útbaigazítással rendelkezésre állunk.

VÁTELJES • BÜCSÜK

Dec. 1. (első péntek), dec. 3. (Xavér szt. Ferenc), dec. 7. (első csütörtök), dec. 8. (Szűz Mária szeplőtelen fogantatása), dec. 27. (Szt. János apostol), a havi imádás napján, egy szabadon választott napon.

GIMASZÁNDÉKUNK

Hogy apostoli helytartódat s az egész papi rendet a szent vallásban megőrizni méltóztassál, kérünk téged hallgass meg minket!

Minden jószándékú katolikus hívő aggódó szeretettel szokott gondolni egyházunk látható fejére, a pápára és az ő munkatársára a papi rendre. Értetető is ez. Ők jelenítik meg számára itt e földön az Úr Jézust; ők tanítják az igaz hitre; ők mutatják meg az egyenes ösvényt, mely Isten országába vezet. Olyan fontos dolgok ezek, hogy elhanyagolásuk katasztrófális lehet. Végre is tudnunk kell, hogy nemcsak evilági problémák vannak, nemcsak kenyérgond és munkakérdés van, hanem vannak lelki szükségletek is. Ezeknek megoldására elégtelen a világ tudása és tapasztalata. A helyet itt át kell adni az egyházi rendnek, amely Isten rendelése szerint hivatott az intézkedésre.

Katolikus híveink tudják, hogy papi rend nélkül nincsen katolikus egyház. Minden olyan vallásosságnak látszó érzéges téves, mely egyház és papi rend nélkül gondolja el az üdvözülést. Bár Istenünk megtehetette volna, hogy vele közvetlenül találhatnánk kapcsolatot, mégis szükségesnek tartotta az egyházi rend közbeiktatását. Ezzel engedelmisségre akar bennünket sarkalni, hogy tanuljunk meg Isten kedvéért embereknek szót fogadni. De láthatóvá akarta tenni a kegyelem közvetítményét is, mert az egyház a szentségek kiszolgáltatása útján mintegy betekintést ad a híveknek az Isten terveibe. Milyen torz és botlásokkal telt lenne a hívek vallásossága az egyházi rend nélkül. Még a legnagyobb körültekintés és óvatosság mellett is előfordul, hogy a rendkívüliségre hajló némely hívő rontja hitünk tekintélyét engedetlen különködésével. Krisztus helytartójának a pápának magas személye és az egyházi rend tanítva-örökdő szerepe biztosít bennünket minden kilengéstől.

A szent törvények és hagyományok megtartása és megtartatása egyike az egyház legszentebb feladatainak. Itt első sorban kemény helytállást kell tanúsítania. Hiszen annyi káros tényező akarta gátolni az egyházat legszentebb tevékenységének a gyakorlásában. *«Eljön az óra, hogy mindaz, ki megől titeket, szolgálatot vél tenni az Istennek»* (Ján. 16. 2.) — jövendőli az Úr Jézus. Valóban szent hitünk hűségese megvallása sok áldozatába kerül az egyháznak. De ez csak úgy lehetséges, ha Isten hathatósan segíti az egyházat, a hívek pedig buzgón imádkoznak érte. Ha egyházunkért imádkozunk, önmagunkért is imádkozunk, mert a papság helytállása áldást sugároz a hívekre is. Hogyne szeretné a jó hívő egyházát, hogyne aggódna sorsáért, mikor az meg érte fáradozik. A reggeltől-napestig dolgozó családfőt milyen szeretettel vesszük körül a hazatérés pillanatában a családtagok. Mindenki érzi, hogy hálával tartozik neki. Így szeressük mi is egyházunkat. Szeressük azt a vihártól vert dicsőséges ábrázatát, melyre Krisztus csóko ta reá szeretetének bényegét.

A vérzivataros, viharos időkben tömött sorokban álljunk Krisztus helytartója és egyháza mellé, hogy legszentebb feladatát hitünk töretlen megőrzését teljesíthesse.

K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felcélős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS
Stephaneum nyomda Budapest. Felcélős: ifi. Kohl Ferenc.